

Usko ja sana Hepr. 4:1-13

1. **Varokaamme** siis, ettei kenenkään teistä havaittaisi jääneen taipaleelle, sillä **lupaus päästä** hänen **lepoonsa** on yhä **voimassa**.
2. Onhan hyvä **sanoma julistettu** meille niin kuin heillekin. **Kuultu sana** ei kuitenkaan hyödyttänyt heitä, koska se **ei sulautunut uskossa** niihin, jotka sen kuulivat.
3. Sen sijaan me, jotka **tulimme uskoon, pääsemme lepoon**. Jumala on kyllä sanonut: "Vihassani minä vannoin: 'He eivät pääse minun lepooni'", vaikka hänen **tekonsa** ovat olleet **valmiina jo maailman perustamisesta asti**.
4. Jossakin kohdassa hän on sanonut seitsemännestä päivästä: "**Jumala lepäsi** seitsemäntenä päivänä **kaikista teoistaan**."
5. Ja tässä taas: "He eivät pääse minun lepooni."
6. Koska siis on **varmaa**, että **jotkut pääsevät** siihen ja että ne, joille hyvä sanoma ensiksi julistettiin, **eivät päässeet** siihen **tottelemattomuuden vuoksi**,
7. niin hän määrää jälleen päivän, "tämän päivän". Daavidin kautta hän näet sanoo

pitkän ajan kuluttua, niin kuin aiemmin on sanottu: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, **älkää paaduttako sydäntänne**."

8. Jos Joosua olisi johtanut heidät lepoon, **Jumala ei puhuisi** toisesta, sen **jälkeisestä päivästä**.

9. **Jumalan kansalla** on siis **sapatinlepo** vielä **edessäpäin**.

10. Joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut **levon teoistaan** niin kuin Jumalakin omista teoistaan.

11. **Pyrkikäämme** siis pääsemään siihen **lepoon**, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä.

12. **Jumalan sana** on **elävä ja voimallinen** ja **terävämpi** kuin mikään kaksiteräinen miekka. Se **tunkee läpi**, kunnes erottaa sielun ja hengen, nivelet ja ytimet ja **tuomitsee sydämen ajatukset** ja aikeet.

13. Mikään luotu ei ole hänelle näkymätön, vaan **kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmiensä edessä**, ja **hänelle meidän on tehtävä tili**.

Levottomalle lepoa

"Ihmissydän on levoton ja rauhaton siihen asti, kunnes se löytää levon Kristuksessa."

Miten ihminen voi löytää levon Jumalassa? Mitä tarvitaan, jotta Jumalan sanan lupaukset voisivat täyttyä elämässämme? Miten Jumalan sanan vaikuttaa uskovassa? Mitä usko ja epäusko ovat olemukseltaan? Millaisen levon Jumala omilleen antaa? Millaista on uskovan kilvoitus, ahkerointi, pyrkiminen kuuliaisuuteen Jumalan sanalle? Millaisessa vastuussa ihminen on Jumala edessä? Näihin kysymyksiin Heprealaiskirjeen kirjoittaja ottaa kantaa jatkaessaan teemaa lepoon pääsystä tai tielle jäämisestä.

Rauhan kaipuu

Taannoin Japanissa suoritettiin kyselytutkimus siitä, mikä oli tärkein syy siihen, että ihmiset ensi kertaa hakeutuivat kristilliseen kirkkoon. Yli 70% vastaajista kertoi syyksi halunsa löytää rauha sydämensä. Useita kertoja olen itsekin kuullut, miten ei-kristitty japanilaisen tulee ensi kertaa jumalanpalvelukseen ja ihmettelee, miten pelkkä virsien tai hengellisten laulujen kuuleminen rauhoitti hänen sydäntään.

Tämän päivän nuoret Suomessa ovat ahdistuneita. Moni kokee elämänsä tarkoituksettomaksi, tyhjäksi ja yksinäiseksi. Siitä kertoo ei vain kouluissa levottomuus vaan myös masennuslääkkeiden ja muiden rauhoittavien lääkkeiden lisääntyvä käyttö.

Tiedotusvälineet uutisoivat ilmiötä huolestuneina ja yrittävät selittää asiaa pandemian vaikutuksilla, ilmastoahdistuksella, sodilla tai kännykkäkiusaamisella. Mutta nuorten joukossa on kasvava joukko niitä, jotka ovat alkaneet etsiä vastausta toiset kristinuskosta ja toiset uususkonnollisuudesta.

Profeetta Jesajan kautta Herra kertoo, mistä rauha löytyy ja mitä seuraa, jos Jumala torjutaan pois elämästä:

Minä luon huulten hedelmän, rauhan, rauhan kaukaisille ja läheisille, sanoo Herra, ja minä parannan hänet (kansan). Mutta jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi tyyntyä ja jonka aallot kuohuttavat esiin liejua ja mutaa. Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani. (Jes. 57:19-21)

Voimassa oleva lupaus

Varokaamme siis, ettei kenenkään teistä havaittaisi jääneen taipaleelle, sillä lupaus päästä hänen lepoonsa on yhä voimassa. (1)

Kirjoittaja käsittelee edelleen Psalmin 95:7-11 tekstiä. Kuvattuaan edellisessä jaksossa, miten Israelin sukupolvi, joka oli Mooseksen johdolla vapautettu Egyptin orjuudesta, ei epäuskonsa vuoksi päässyt Kaananin maahan, luvattuun levon maahan, hän kiinnittää nyt huomion psalmikatkelman loppuosaan ja korostaa Herran antaman lupauksen voimassaoloa ja luotettavuutta. Evankeliumi ei lupaa vain lopullista levon ja rauhan valtakuntaa, vaan se antaa uskovalle jo nyt matkalla omantunnon rauhan ja vapautuksen omilla teoilla yrittää pelastaa itseämme. Tie perille asti on Jeesus, jonka kanssa jokaisen häneen turvaavan on mahdollista päästä perille.

Kristityn vaellus noudattaa samaa mallia kuin Israelin vaellus vapautuksesta erämaan kautta luvattuun maahan. Kristuksen Golgatan sovitustyön perusteella uskova seurakunta on saanut liittolupauksen päästä yhteyteen Jumalan kanssa ja kasvaa siinä, kunnes meidät tehdään täydellisiksi kirkkaudessa. Synnit anteeksi saaneina ja synnin vallasta vapautettuina uskovan tulee siksi vaeltaa läpi tämän ajan ”erämaavaellus” perille asti. Meidän tulee nyt huolehtia siitä, että uskossa pidämme kiinni siitä evankeliumista, jonka kautta pelastuksemme saimme, ja kulkea sen voiman varassa loppuun asti. Meilläkin on nimittäin vaara sortua epäuskoon ja jäädä taipaleelle.

Sana sydämeen

Onhan hyvä sanoma julistettu meille niin kuin heillekin. Kuultu sana ei kuitenkaan hyödyttänyt heitä, koska se ei sulautunut uskossa niihin, jotka sen kuulivat. (2)

Jumalan ilmoitus eteni vaihteittain, mutta sama evankeliumi saarnattiin molemmissa testamentissa, vaikkakaan ei yhtä selvästi, ei niin lohdullisella tavalla Vanhassa testamentissa kuin Uudessa. Vanhan testamentin uhrit ja seremoniat olivat sen aikakauden evankeliumi, jotka viittasivat tulevaan Kristuksen uhriin Golgatalla. Vanhan liiton ihmiset saivat syntinsä anteeksi ja yhteyden Jumalaan uskomalla tulevaan Messiaaseen. Uudessa saamme taas katsella jo menneisyydessä tapahtunutta täytymystä ja omistaa saman anteeksiantamuksen kuin hekin.

Hyödytön sanan kuuleminen

Evankeliumi on sanoma ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta Kristuksesta. Lukemattomat ihmiset ovat historian saatossa ja yhä tänä päivänä kuulleet se il-

man, että se on vähääkään hyödyttänyt heitä – tai oikeastaan se on koitunut heille jopa tuomioksi, koska he eivät ole ottaneet eivätkä nytkään ota sitä uskossa vastaan sydämeensä.

Kirjoittaja vertaa tässä uskoa ruokatorveen, jonka on päästettävä sana sulamaan vatsassa, jotta se pääsisi vaikuttamaan. Jeesus kutsuu itseään myös Elämän Leiväksi. Pelastuksen evankeliumi on itsessään *Jumalan sanana elävä ja voimallinen* (12), vaikka se voidaan pelkkinä lauseina sivuuttaa ja torjua. Se on kuin parantava ihmelääke, joka kykenee pelastamaan hengen, mutta kenellekään kuolettavasti syntyin sairastuneelle ei ole siitä mitään apua, ellei lääkettä niellä.

Uskoa voidaan kuvata monella tavalla, mutta kaikessa yksinkertaisuudessaan se on Jumalan sanan vastaan ottamista. Me kohtaamme ihmisen vasta sitten, kun alamme puhua hänen kanssaan ja otamme hänen sanansa vastaan. Vastaavasti me kohtaamme Jeesuksen Kristuksen, kun otamme vastaan evankeliumin sanan, jossa hän vakuuttaa: ”Poikani, tyttäreni! Ole turvallisella mielellä. Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Olen kärsinyt sinun sijastasi kaikkien syntiesi rangaistuksen Golgattalla, siksi sinä olet vapaa.” Uskoa ei ole se, että tietää, että Jeesus on kuollut kaikkien ihmisten puolesta, vaan se, että sanon: ”Jeesus kuoli minun syntieni sijaiskärsijänä. Jeesus antoi minun syntini anteeksi. Kiitos Herra!”

Kun siis avaamme sydämemme ja otamme vastaan evankeliumin sanassa itse Herran Jeesuksen, Pyhä Henki vakuuttaa omalletunnollemme, että Jeesuksen veri riittää minunkin suuriin synteihini ja saan maistaa Jumalan rauhaa omassatunnossani. Pääsen lepoon omista yrityksistäni pelastaa itseäni tai saavuttaa rauhan sisimpääni. Jumalan sana sisimmässäni alkaa sitten kyllä perusteellisen työn, jota jae 12 kuvaa näin:

Jumalan sanan pyhittävä työ

Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka. Se tunkee läpi, kunnes erottaa sielun ja hengen, nivelet ja ytimet ja tuomitsee sydämen ajatukset ja aikeet. (12)

Jeesuksen luokse saa tulla juuri niin syntisenä kuin on, aivan sellaisenaan, mutta Herra ei jätä meitä entiselleen. Annettuaan syntimme anteeksi ja vapautettuaan meidät syyllisyydestä, hän alkaa pyhittää meitä eli puhdistamaan mielemme ja tunteemme ajatuksista, jotka nousevat syntisestä lihasta. Uskova saa koko elämänsä vaeltaa sanan ajoittain kirpaisevassa valossa. Siinä tulevat väärät mielenliikahduksemmekin Sanan läpivalaisuun. Vaihe vaiheelta Herra irrottaa likaa ja mätää sielustamme ja antaa sen sijaan puhtautta. Kuitenkin se tapahtuu kaiken aikaa Jumalan rauha ja lepo sydämessämme, koska tiedämme, että mikään vielä meissä asuva lihan saastutus ei voi meitä enää kadottaa, koska olemme Kristuksessa Jeesuksessa.

Koska usko ottaa vastaan Jeesuksen Kristuksen, se ilmenee myös kuuliaisuutena. Epäuskon luonnehan on se, ettei halua kuunnella, mitä Herra puhuu. Epäusko ylpeydessään kuvittelee tietävänsä paremmin kuin Herra. Epäusko on uskoa itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa.

Inhimillisesti katsottuna Jumalan sana on yhtä heikkoa kuin mikä tahansa puhe tai kirja. Se on helppo sivuuttaa olan kohautuksella. Herran viisauteen kuuluukin se, että vain totuuteen nöyrytyvä ja todellisen pelastustarpeensa myöntävä voi uskossa ottaa vastaan Jumalan sanan. Mutta nekään, jotka Jumalan sanalle korvansa sulkiivat ja torjuivat evankeliumin, eivät lopulta pääse Jumalan sanaa pakoon. Jokainen ihminen elää hetki hetkeltä Jumala kasvojen edessä ja joutuvat tilille kaikesta siitä, mitä ovat elämässään tehneet ja myös kuulemastaan evankeliumista. Tuomion peruste on se Jumalan ilmoituksen valo, jota omassatunnossamme ja Jumalan sanassa olemme kuulleet, mutta jota emme ole noudattaneet.

Tilinteko tulee

Mikään luotu ei ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmiensä edessä, ja hänelle meidän on tehtävä tili. (13)

Jokainen ihminen joutuu viimeistään viimeisellä tuomiolla tilille kaikesta tekemästään, laiminlyömistään, jokaisesta turhasta sanastaan ja likaisesta ajatuksestaan. Jokaiselle ihmiselle kuuluisi täydellisen oikeudenmukaisena tuomiolla ikuinen ero Jumalan kirkkaudesta hänen pyhässä tuleksaan kadotuksen tuskissa. Mutta yhdellekään sellaiselle, joka on suostunut jo täällä ajassa tekemään tilit Kristuksen kasvojen edessä, ei ole mitään pelättävää viimeisellä tuomiolla. Synnistä Herran puoleen kääntynyt, saa täällä ajassa armahdustuomion Golgatan uhrikuoleman tähden. Siksi uskon vaelluksessakaan hänen ei tarvitse yrittää paeta Jumalan kaikinäkevää katsetta, vaan juuri siksi hän voi turvallisesti joka kerta langettuaan omistaa uudelleen sen armon, jonka uskoon tullessaankin. Uskova saa levosta ja rauhasta käsin jäädä langenneena ja kipuillen Herran käsiin.

Psalmi 139 kuvaa tätä turvallista tilaa näin:

Herra, sinä olet minut tutkinut ja sinä tunnet minut. Sinä tiedät, milloin minä istun ja milloin nousen, sinä ymmärrät ajatukseni kaukaa. Polkuni ja makuusijani sinä olet vaaksalla mitannut, kaikki minun tieni ovat sinulle tutut. Minun kielelläni ei ole saanaakaan, jota sinä, Herra, et täysin tuntisi. Edestä ja takaa sinä olet minut saartanut, olet laskenut kätesi päälleni. Tämä tieto on minulle ylen ihmeellinen, niin korkea, etten voi sitä käsittää. Minne voisın mennä sinun Henkesi ulottuvilta, minne paeta kasvojesi edestä? Jos nousisin taivaaseen, sinä olet siellä, jos tekisin vuoteeni tuonelaan, sielläkin sinä olet. Jos kohoaisin aamuruskon siivin ja asettuisin asumaan meren ääriin, sielläkin sinun kätesi minua johtaisi, sinun oikea kätesi pitäisi minusta kiinni. Ja vaikka sanoisin: "Pimeys peittääkään minut, ja valo ympärilläni muuttukoon yöksi", ei pimeyskään kätkeisi minua sinulta, vaan yö valaisisi kuin päivä, pimeys olisi kuin valo. Sinä loit minut sisintäni myöten, sinä kudoit minut kokoon äitini kohdussa. Minä kiitän sinua siitä, että minut on tehty ylen ihmeellisesti. Ihmeelliset ovat sinun tekosi, sieluni tietää sen sangen hyvin. Minun luuni eivät olleet sinulta kätkössä, kun minut salassa valmistettiin, kun minut kudottiin taidokkaasti maan syvyyksissä. Sinun silmäsi näkivät minut jo idullani. Kaikki päivät oli luotu ja kirjoitettu sinun kirjaasi, ennen kuin ainoakaan niistä oli tullut. Kuinka kalliit ovatkaan minulle sinun ajatuksesi, Jumala, kuinka valtava onkaan niiden määrä! Jos laskisin ne, niitä olisi enemmän kuin hiekanjyviä. Minä herään ja olen yhä sinun luonasi.

Lepo Jumalassa

Sen sijaan me, jotka tulimme uskoon, pääsemme lepoon. (3)

Jos epäusko on syy siihen, että ihminen ei saa rauhaa eikä lepoa Jumalassa, niin samalla on täysin varmaa, että uskovat pääsevät lepoon. Me pääsemme siunattuun yhteyteen Kristuksen kanssa ja yhteyteen Jumalan kanssa Kristuksen kautta. Tässä tilassa me saamme nauttia monista suloisista lahjoista, kuten syntien anteeksiantosta, omantunnon rauhasta, Pyhän Hengen ilosta, armon kasvusta ja kirkkauden takuista, synnin orjuudesta vapautumisesta ja levosta Jumalassa, kunnes olemme valmiita lepäämään hänen kanssaan taivaassa.

Pienen esimerkin Jumalan antamasta levosta kertoo se, mitä opetuslapset saivat nähdä ja kokea, kun Jeesus raskaan evankelioimismatkan jälkeen kutsui heitä lepäämään. He saapuivat nurmikkoiselle vuorenrinteelle, asettuivat lepäämään ja kuuntelemaan Jeesuksen opetusta ihmisjoukoille, jotka seurasivat heitä. Sitten he saivat nähdä, miten Jeesus ruokki yli 10 000 ihmistä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Jumalan lepo täyttää kaikki tarpeemme ylenpalttisesti.

Levon luonnetta kirjoittaja vertaa Jumalan lepäämiseen luomistyön jälkeen:
...hänen tekonsa ovat olleet valmiina jo maailman perustamisesta asti. Jossakin kohdassa hän on sanonut seitsemännestä päivästä: "Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista teoistaan." (3-4)

Kaikkivaltias ja voimassaan ääretön Jumala ei suinkaan väsynyt luomisteoissaan. Itse asiassa uusi taivas ja uusi maa, jotka odottavat uskovaa valmistettiin jo ennen universumin ja maapallon luomista. Jeesus sanoo viimeiselle tuomiolla omilleen näin:

'Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte periä valtakunnan, joka on ollut valmistettuna teitä varten maailman perustamisesta asti. (Matt. 25:34)

Maapallon ja ihmisen luomisen jälkeen Jumala näki, että kaikki, mitä hän oli luonut, oli täysin hyvää. Jumalalle lepo merkitsi sitä, että hän nautti ja iloitsi täydellisestä teostaan.

Ihmisen lankeaminen syntiin katkaisi kuitenkin Jumalan levon. Syntiinlankeemuksen seurauksena Jumala itse joutui alistamaan luomakunnan ihmisen syntisyyttä vastaavaan tilaan katoavaisuuden alle:

Jumalan työ nyt

Luomakunta on näet alistettu katoavaisuuden valtaan, ei omasta tahdostaan vaan alistajan, kuitenkin sen toivon varaan, että itse luomakuntakin vapautetaan turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytytystuskissa aina tähän hetkeen asti. (Room. 8:20-22)

Luomistekojen täydellisyydestä Jumala lepäsi seitsemäntenä luomispäivänä, mutta siitä alkoi Jumalan pelastava työ, joka on yhä kesken eikä siinä ole yhtään lepopäivää, ennen lopullista uutta maata, jonka ylle laskeutuu uusi taivas ja uusi Jerusalemi. Jeesus kuvaa pelastavaa työtä näin: *"Minun Isäni on tehnyt työtä tähän asti ja tekee yhä, ja niin teen minäkin."* (Joh. 5:17)

Maapallolla ja ihmiskunnalla sen viljelijänä ja varjelijana on tiettyjä tehtäviä, joita meidän tulee ihmiskuntana yhä tehdä, vaikka elämme nyt Jumalan katoavaisuu-

den alle alistamassa maailmassa. Maapallon luomisen ehkä tärkein tehtävä oli se, että sen eräälle kukkulalle iskettiin ristin puu, jolla Jeesus sovitti ihmiskunnan synnit, sillä jo ennen maailman luomista Jumala näki ja tiesi, että ihmiskunta lankeaisi syntiin. Siksi hän valmisti jo iankaikkisuudessa pelastussuunnitelman, jonka tarkoitus on viedä evankeliumin uskossa vastaan ottaneet uuteen maahan ja uuteen taivaaseen, todelliseen lepoon. Kun se hetki koittaa, myös Isä ja Jeesus pääsevät yhdessä pelastetun seurakunnan kanssa lopulliseen lepoon iloitsemaan, riemuitsemaan ja ylistämään sekä luomisen teoista että pelastusteoista, joista tärkein on Golgatan ristin uhri meidän syntiemme sovituksiksi.

Joosua ja Jeesus

Ja tässä taas: "He eivät pääse minun lepoon." Koska siis on varmaa, että jotkut pääsevät siihen ja että ne, joille hyvä sanoma ensiksi julistettiin, eivät päässeet siihen tottelemattomuuden vuoksi, niin hän määrää jälleen päivän, "tämän päivän". Daavidin kautta hän näet sanoo pitkän ajan kuluttua, niin kuin aiemmin on sanottu: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne." Jos Joosua olisi johtanut heidät lepoon, Jumala ei puhuisi toisesta, sen jälkeisestä päivästä. (5-8)

Kirjoittaja vahvistaa niiden kurjuuden, jotka eivät usko. He eivät koskaan astu hengelliseen lepoon, eivät armoon tässä elämässä eivätkä kirkkauteen tuonpuoleisessa. Tämä on yhtä varmaa, kuin Jumalan sana ja vala voivat sen tehdä. Yhtä varmaa kuin se, että Jumala on päässyt lepoon, on se, että itsepäiset epäuskoiset jäävät sen ulkopuolelle. Yhtä varmaa kuin se, että epäuskoiset juutalaiset kaatuivat erämaassa eivätkä koskaan päässeet luvattuun maahan, on se, että epäuskoiset joutuvat tuhoon eivätkä koskaan pääse taivaaseen. Yhtä varmaa kuin se, että Joosua, juutalaisten suuri johtaja, ei voinut antaa heille luvattua maata heidän epäuskonsa vuoksi, huolimatta hänen suuresta urheudestaan ja johtajuudesta, niin varmaa on, että edes Jeesus itse, pelastuksemme Päämies, huolimatta kaikesta armostaan ja voimastaan, ei anna eikä voi antaa lopullisille epäuskoisille hengellistä tai ikuista lepoa: Se on varattu vain Jumalan kansalle, muut hylkäävät itsensä synnillään ikuisen levottomuuteen. Mutta Jumalan kansalle lepo tulee täysin varmasti.

Kirjoittaja kuvaa Jeesusta toisena Joosuana. Nimen merkityshän on molemmilla sama. Joosuan luvattuun maahan päässyt kansa ei kuitenkaan löytänyt lopullista lepoa. Siihen tarvittiin Jeesus, joka valmisti täydellisen tien oman ristin uhrinsa kautta taivaallisen kodin lepoon niille, jotka uskossa ottavat hänet vastaan omana Pelastajanaan. Me olemme yhä matkalla tuota suurta lepoa kohti.

Kilvoitelkaa!

Jumalan kansalla on siis sapatinlepo vielä edessäpäin. Joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan niin kuin Jumalakin omista teoistaan. Pyrkikäämme siis pääsemään siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä. (9-11)

Lupaus pääsystä Herran lepoon on uskoville täysin varma, mutta juuri siksi meidän tehtävämme on kilvoitella kohti päämääräämme. Paavali kuvaa sitä näin:

Siksi, rakkaani, niin kuin olette aina olleet kuuliaisia, ei vain minun läsnä ollessani vaan vielä enemmän nyt, kun olen poissa, ahkerointia peläten ja vavisten oman pe-

lastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. (Fil. 2:12-13)

Usko ja kuuliaisuus ovat saman asian kaksi eri puolta. Usein vanhemmat sanovat tottelemattomille lapsilleen: "Miksi et uskonut, mitä sanoin!" Usko ja luottamus Jeesukseen poikii kuuliaisuuden. Epäusko taas tuo mukanaan Herran sanan vastaisen elämän. Uskon vaellus ei ole meidän omista voimistamme kiinni, Pyhä Henki vaikuttaa sen, että tahdomme tehdä Herran sanan mukaan ja myös tekemisen. Mutta juuri siksi on tärkeää, että *"pelolla ja vavistuksella"* eli pyhällä arkuudella vaellamme Herran kasvojen edessä. Syntisestä lihastamme nousee nimittäin monenlaisia kiusauksia, jotka pyrkivät kampeamaan meidät Herran tieltä syrjäpoluille.

Kilvoittelu, pyrkiminen päämääräämme merkitsee ahkerointia, innokasta työn tekemistä – ei kuitenkaan itseämme pelastaaksemme, sillä sen työn teki Jeesus kokonaan. Meidän työmme on Herran palvelua jakaessamme sanaa ja osoittaessamme rakkautta niin uskon veljille ja sisarille kuin myös niille, jotka eivät vielä tunne Vaapahtajaa. Ahkera työ on ainoa tie lepoon. Ne, jotka eivät tee työtä nyt, eivät saa lepoa tulevassa elämässä. Asianmukaisen ja ahkeran työn jälkeen seuraa suloinen ja tyydyttävä lepo. Nyt tehty työ tekee levosta miellyttävämmän, kun se tulee. Työskentelevän miehen uni on suloinen, sanoo Saarnaaja (5:12).

Työskennelkäämme siis, olkaamme kaikki yhtä mieltä ja yksimielisiä, ja kannustakaamme toisiamme ja kehottakaamme toisiamme tähän ahkeruuteen. On todellinen ystävyys osoitus, kun näemme kristittyjen veljiemme laiskottelevan, kehottaa heitä muistamaan velvollisuutensa ja työskentelemään ahkerasti. "Tulkaa, ystävät, mennään kaikki töihin. Miksi istuisimme paikallamme? Miksi laiskottelisimme? Nyt on työn aika, lepo tulee aikanaan." Näin kristittyjen tulisi kehottaa itseään ja toisiaan olemaan ahkeria vaelluksessaan, sitä enemmän, mitä enemmän näemme Herran paluun päivän lähestyvän. Voiman kilvoitukseen saamme Jumalan elävästä ja voimallisesta sanasta.

Herra lupaa pitää kiinni omistaan ja vetää heidät myös takaisin totuuden tielle, jos he lankeavat harhaan. Herra etsii ja kokoaa omansa, kunhan me elämme päivittäisessä parannuksessa ja turvaamme evankeliumin armoon. Paavali kuvaa asiaa näin:

Kiitän siitä, että olette osallistuneet evankeliumiin ensi päivästä tähän asti, ja luotan täysin siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. (Fil. 1:5-6)

Oka Toshiakin todistus

Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan lisäksi myös kaikki tämä. (Matt. 6:33)

Tämä Raamatun kohta oli ripustettu sielunhoitoterapeutin toimiston seinälle, kun 33 -vuotiaana sain toimia hänen avustajanaan. Siitä lähtien tuo Herran sana on toiminut liikkeelle panevana voimanani.

Aloin käydä kirkossa 33 vuoden iässä. Siihen antoi kimmokkeen se, mitä vuoden kestäneellä sielunhoito kurssilla eräs lääkäri totesi: "Kun teen terapiatyötä, olen törmännyt lukuisia kertoja tilanteeseen, jossa en kykene aut-

tamaan ihmistä pitemmälle. Itse asiassa en olisi omassa voimassani kyennyt tätä työtä jatkamaan, mutta saan aina voimaa Jumalalta. Jumala on kaikkein parasta.”

Mietin silloin, millainen se henkilö on, joka panee tuon lääkärin jatkamaan sielunhoitoa. Opiskeluaikana olin hyvin kiinnostunut buddhalaisuudesta, mutta ajattelin, että ehkäpä kristinusko saattaisi olla ihan hyvä vaihtoehto antamaan minulle vihjeen siitä, miten saisin ratkaisun tuskaani, jota en kyennyt sanoiksi ilmaisemaan.

Valmistuttuani yliopistosta 23 vuotta vanhana vietin kolme vuotta omaan huoneeseeni sulkeutuneena (*hikikomori*). Joko nukuin tai pelasin pelejä. Pakenin osallistumista elämään, jossa olisin ollut kosketuksessa muiden ihmisten kanssa. Muistikuvani tuolta ajalta ovat hämärät, koska niiden ajattelukin on tuskallista. Olin täynnä vihaa siksi, että en kyennyt sopeutumaan yhteiskuntaan. Koin olevani täysin arvoton, jonka kuuluisi vain kadota olemattomiin.

Ylitettyäni 26 vuoden iän ryhdistäydyin hylkäämällä ajatuksen töihin menosta. Sen jälkeen uskalsin jälleen mennä ulos. Aloin harrastaa liikuntaa ja Japanin kansallisen radioyhtiön lukiotason kursseja. Oli toisaalta mukava yrittää tehdä jotain, mutta 70% ajastani kului turhuuden ja mitään saamattomuuden vallassa.

29 -vuotiaana aloin toimia vapaaehtoisena keskuksessa, jossa kokoontui koulunkäynnistä kieltäytyneitä ja koteihinsa syrjäytyneitä (*hikikomori*). Ensi kertaa kuuteen vuoteen olin jälleen kosketuksessa muihin ihmisten kanssa. Ensimmäisenä vuonna minulla ei ollut vaikeuksia ihmissuhteissa, koska otin harjoittelijan asenteen. Mutta sitten jouduin pikku hiljaa törmäyskurssille keskuksen henkilökunnan kanssa, koska toimintatapoja ei selitetty johdonmukaisella tavalla.

Ollessani 32 -vuotias vetäydyin pois tästä koulukieltäytyjien ja syrjäytyneiden keskuksista, koska siellä itse kukin halusi välttää sotkeutumista toistensa asioihin. Sellainen vapaus oli toisaalta mukavaa, mutta koin sen piittaamattomuutena. Totesin, että minunlaisista ongelmista kärsivät eivät siellä löydä ratkaisua. Minun ongelmani oli se, mistä löytyisi elämälleni mielekkyys.

Niin sitten 33 -vuotiaana aloin käydä kirkossa ja minut kastettiin 35 vuoden iässä. Nyt olen 36 ja Jumalan johduksesta opiskelen nyt Raamattukoulussa.

En kykene työskentelemään normaalissa yhteiskunnassa. Siinä minun on pakko pitää itseäni yhteiskunnallisena ”nollana”. Se on asia, jolle en voi mitään. Vaikka sanotaan, että ei pidä vertailla itseään muihin, se on minulle mahdotonta.

Yhteiskunnallisena ”nollana” perustava itsetuntoni on kielteinen. Elän siis maailmassa, jossa ”en ole OK.” Toisaalta samaan aikaan maailmaani kuulu se, että muut – erilaiset kuin minä – ovat okei. Kun nämä kaksi maailmaa yrittää yhdistää, niin päädytään tilaan, joka on tyypillinen syrjäytymisessä ja eristäytymisessä.

Jumalan silmissä tällainen yhteiskunnallinen ”nolla” on vielä suuremmassa määrin ”nolla”. Mutta Jumala onkin armossaan runsas ja uskovalle helasydäminen. Hän lukee vanhurskaaksi syntinsä tunnustavan, niin Jumalan silmissä olen jopa 100 pisteen arvoinen. (Japanissa 100 pistettä on täydet pisteet eli suomalainen kymppi). Syntien tunnustaminen on minunlaiselleni arvottomalle luonnollinen asia.

Vaikka olen edelleen yhteiskunnallisesti nolla, silti Jumala antoi minulle 100 pistettä ja siksi voin ajatella elämää hyvänä asiana. Saan katsella peiliin ja harjoitella uutta itsetuntoa: ”Olet rakastettu”. Siksi elämä ei ole enää tyhjää ja tarkoituksetonta. Vaikka en voikaan väittää olevani täysin vapaa yhteiskunnallisen nollan tunnoista, Jumala on antanut minulle merkityksen ja arvon, jotka saan tuntea hyvänä todellisuutena.

On onnellista saada etsiä Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan. Jumala edelleen varustaa minua kulkemaan uskon tietä. On Jumalan työtä, että pastori pariskunta suositteli minulle Raamattukoulua. Jumala myös valmisti minut ottamaan sen luontevasti vastaan. Myös se, että olen sopeutunut hyvin Raamattukouluun, on Jumalan työtä.

Heti, kun yritän omin voimin kulkea, täyttää sydämeni tyhjyyden tunne. Siksi minulle on välttämätöntä etsiä Jumalaa elämässäni. Jumalalta saatu 100 on minulle ehdottoman tarpeellinen. Raamattukoulun opetuksessa minulle on uskonoppi vielä vaikeaa, mutta toivon voivani ymmärtää evankeliumin oikein. Rukoilen, että saisin syvemmän pelastusvarmuuden ja selkeän kutsumuksen. (2016)

Raamattukoulun jälkeen Oka opiskeli Tokion teologisessa seminaarissa ja sieltä valmistuttuaan työskentelee eräässä Okayaman läänin seurakunnassa. (2025)

Entä sinä?

Onko Jumalan sana päässyt uskossa sulautumaan sinun sydämeesi ja väkevällä voimallaan nostanut sinut armon osallisuuteen ja vaeltamaan Jumalan voiman varassa kohti suurta lepoa? Vai kipuletke edelleen levottomuuden ja rauhattoman sydämen kanssa? Ellet vielä, niin tänään on se päivä, jona Herra Jeesus kutsuu sinua luokseen. Avaa sydämesi hänelle, tunnusta rehellisesti oma tilasi, pyydä anteeksi syntejäsi sillä perusteella, että Jeesus on niiden rangaistuksen jo Golgatan ristillä sovittanut ja pyydä, että Jeesus itse astuisi Pyhässä Hengessä elämäsi Valtiaaksi!

Jos tunnet jo Herran armon, niin lähde uudella innolla, uudella kuuliaisuudella toteuttamaan ahkerasti hänen tahtoaan, sillä tiedät, että sinua odottaa voittopalkinto, lepo Jumalassa. Jo nyt saat ottaa uudelleen vastaan omantunnon levon syntiesi anteeksiantamuksessa.